

Söialurín – ein rósa ið krevur vætu

– Tíðin á Söialinum hefur sett síni fingramerki, og lívið sær
øðrvísi út eftir at hava verið ein partur av hesum virkna liði,
skrivar Jústinus Leivsson Eidesgaard, fyrrverandi blaðmaður
á Söialinum, í hugleiðandi grein um árin á Söialinum

JÚSTINUS LEIVSSON EIDESGAARD

Tað er ein lagnufelagsskapur millum undirritaða og Söialin, og hann er eftirhondini 27 ára gamal. Tað er líka sum ein partur av okkara blóðrenslis felags, og eg fylgi við hvussu blaðið hefur tað. Og Söialurín fyllir 90 ár í ár, og enn er lív í honum, enn tá rættuligt lív. Söialurín, sum eisini hefur føtt Miðlahúsið, er ein virkin partur av samfelagnum og ein partur, sum sæst aftur í samfelagnum og tað fer hann at halda fram við, um hann framvegis sær vætu og nering. Lyklaorðið fyri framhaldandi menning er tillaging til stóðugt broyttar umstøður.

Í meðan eg siti og skrivi hesa heilsan til Söialin, rennur fram fyri meg øll tey óteljandi starvsfólk, sum hava verið slúsað gjøgnum arbeiðsplássid á hesum blaði seinastu 90 árin. Tað eru 27 ár, síðan eg á fyrsta sinni kom í starv á Söialinum, og bara í hesum tíðarskeiði hava nógv fólk verið knýtt at blaðnum og lært um handverkið at gera eitt blað, við teimum mongu kreftum, sum skulu til, fyri at eitt blað skal gerast veruleiki. Á einum livandi arbeiðsplássi er vanligt við útskipting av starvsfólkum, og nøkur eru meira stóðug enn onnur. Men felags fyri øll trúgvi eg er, at tíðin á Söialinum hefur sett síni fingramerki, og lívið sær øðrvísi út, eftir at hava verið ein partur av hesum virkna liði.

Eitt heilskapað blað

Vit skrúva tíðina aftur til á heysti 1990 úti í blaðhúsinum á Argjum. Eg varð settur í starv, tí blaðleiðslan hevði sett sær fyri at geva blaðið út fimm ferðir um vikuna, heldur enn trýggjar ferðir. Húsið var fult av fólk, ongin skrivstova var til okkum nýggju. Eg og Hilmar Jan vóru settir í starv um somu tíð, hann nakrar mánaðir fyrr, og vit vóru settir, tí nú skuldi ferð setast á, og vit skuldu gera eitt blað hvønn yrkadag í vikuni.

Vit vóru heimleysir í blaðhúsinum, Hilmar Jan og eg og fingi ein krók í stóru felagshølunum hjá Suðurstreymoyar Javnaðarfelag, einar gardinur vóru hongdar upp, og síðan fóru vit til verka aftan tjaldið, sum skilti hetta politiska hølið frá tí allar heilagasta.

– Fær Söialurín vætu, heldur hann fram at blóma, sum ein kritiskur, óheftur miðil, har aðalmálið altíð eigur at vera at lýsa eitt mál frá øllum síðum, sigur Jústinus Leivsson Eidesgaard

Mynd: Rósa Tovudóttir

Hetta var eitt vinnaralið, sum blaðstjórin Jan Muller hevði sett saman. Málið var stórt og tað var at koma fram á stavnin á Dimmalætting, sum var størsta blað í landinum, nógv tað størsta, við einum upplagi uppá millum 12-13.000, og vit lógu niðanfyrir 4000.

Livandi hús

Nøkur av teimum fólkunum, sum komu á mína leið hesi ár, hava brent seg fastan í tilvitskuna, og eru kær minnir. Og tey flestu eru deyð. Hvussu ber tað til, at fólk knappliga fáa virði, tá ið eyguni eru bresta?

Argjaskaldið Viggo Olsen kom javnan á gátt. Hann livgaði meg og Hilmar Jan við hábornum mergjaðum orðum og eisini við

heilt vanligum práti. Hann var húsavørður við Argja skúla.

“Hæ da gott!”, segði Martin Drangá hvørjaferð hann fór úr úr kaffistovuni, sum var beintuttan fyri tjaldið, sum skilti okkum frá tí verðsliga. Martin dámdi kaffistovuna og tað, sum har var at fáa til matna. Hann var í starvi á Söialinum, eitt sokallað vart starv, fittur sum berur pokker, blíður og vinarligur. Hansara arbeiði var at ganga kjølsvínunum á Söialinum, tí einaráðandi Hjørleif Hilduberg niðri í kjallaranum, til handa. Hjørleif var prentari oguttan hann einki blað. Hjørleif var ein sjarmerandi og heilt egin maður. Og so hevði Martin eina eksklusiva uppgávu uppi á. Hann skuldi bera brúktu framkallaravesku

frá fotosetaranum niður í kjallaran, har hon var burturbeind. Hetta var eitt arbeiði, sum Kristjan Dahl fyrstóð við stórum nærlagni. Veskan var í stórum gjøgnumsiðtigum sterkum plastposum og sá út sum ein rísa urinprøvi og luktaði eisini á leið á tann hátt.

Og stillisliga kom Bil Tummas inn um tjaldið, og tá hevði hann longu fyllt rúmið við síni vinarligheit. Meg hevði hann kent altíð, og eg kendi hann valla í fyrstuni, og vit gjørdust vinir.

Aftanfyrir Hilmar Jan var ein hurð, sum var plomberað og ikki kundi latast upp. Har var virksemini og alvorligt virksemini.